

Glistrup (FP):

Det er jo faktisk at fornægte Folketingets eksistensberettigelse, når fru Connie Hedegaard kan komme med en udtalelse som den, hun kom med om, at det ikke kan nytte noget at argumentere. Det, vi er her for i et parlament, er for at parlamentere og fremføre argumenter over for hinanden – og det er da i øvrigt også fremgået ganske klart, at udtalelsen skyldes, at fru Connie Hedegaard ikke har nogen argumenter overhovedet over for det, hr. Knud Lind siger. Enhver kan jo sige sig selv, at det, som hr. Knud Lind har sagt, er korrekt.

Men så skal jeg parlamentere imod det, som fru Connie Hedegaard nu kom med som sit argument: at det jo ikke kan nytte noget efter 17 år at fortsætte på samme bov.

Jamen i øjeblikket ligger afgørelsen af, om man kommer ud af dødvandet, jo alene hos fru Connie Hedegaard. Sørger hun for, at hendes parti skriver under på begæringen om folkeafstemning, er der ikke nogen som helst tvivl om – efter alt, hvad vi ved om befolkningens indstilling – at vi er kommet derhen, hvor Fremskridtspartiets synspunkter er, og derfor vil fru Connie Hedegaard komme ud af det, hun kalder dødvandet, ved bare at foranledige, at den konservative folketingsgruppe skriver under på begæringen om folkeafstemning.

Til hr. Bjørn Elmquist skal jeg oplyse, at i øjeblikket er retstilstanden vedrørende arealet derude på Bådsmandsstrædes Kaserne den, som indeholdes i Højesterets dom af 10. februar 1978. Hvis man vedtager det lovforslag, som ministeren fra hr. Bjørn Elmquists parti har fremsat, vil virkningen blive, at man ophæver denne højesteretsdom og indfører en helt ny retsstilling.

Nu kan man diskutere, om man opfatter forholdet mellem Folketing og domstole på den måde, at Folketinget skulle være afskåret fra at tilsidesætte højesteretsdomme. Det mener jeg bestemt ikke. Jeg mener, at Folketinget skal stå helt frit med hensyn til at tilsidesætte højesteretsdomme; vi skal selvfølgelig bare være klar over, hvad vi gør.

Det, vi altså nu gør, er, at vi tilsidesætter en højesteretsdom. I en rent konkret dom sætter vi os op over Højesteret – et eller andet med en appelfrist på 11 år, efter at højesteretsdommen er afsagt, det er situationen for dem, der stemmer ja til det.

Om man skal stemme ja eller nej, skal efter min mening ikke bero på den slags juristerier, som jeg har nævnt nu her, men på en eneste ting, nemlig på, om man finder, at den retstilstand, der nu skal hidføres, er bedre end den retstilstand, som Højesteret har angivet, og dér er det særdeles væsentligt, hvad hr. Knud Lind har fremført.

Det er hævet over enhver tvivl, at Christiania er arnestedet – eller i hvert fald et af arnestederne – for den værste kriminalitet, der er oplevet i Danmark siden Grevens Fejde. Der har ikke været så slem kriminalitet som det, man nu vil legalisere, i alle de mange hundrede år, og det er jo ikke noget, jeg bare påstår. Det er bevist.

Blandt de mange hoveder, som statsmagten har, er der også noget, der hedder Københavns Regionalradio, der fungerer som en underafdeling af Radio Christianias propagandaafdeling, og her har man i de sidste dage med interview med pressechefen på Christiania, med Christianias hovedkasserer, som hr. Reddersen hedder, og hvem det nu ellers er, ganske klart påvist det, som alle, der har øjne at se med, har vidst længe, nemlig at der er tale om den værste og mest afskyelige form for kriminalitet, man overhovedet kan tænke sig, nemlig at man går kollektivt til vold mod ordensmagten derude. Og så oplever man, at domstolene som følge af den indstilling, der er hos folketingsflertallet, giver en dom på 60 dages fængsel, hvor der skulle have været afsagt dom på 6–8 års fængsel til 50 mennesker.

Men netop fordi folketingsflertallet opfører sig, som folketingsflertallet gør, får vi nogle straffe, som er fuldstændig ude af proportion med den grove kriminalitet, som vi gang på gang har set christianitterne udføre – bevares sammen med Sorte Hest, og hvad nu ellers de andre grupper hedder. Det, som hr. Bjørn Elmquist og fru Connie Hedegaard nu vil legalisere, er, at der skal foregå forbrydelser af denne meget, meget grove karakter.

Politimagten, som er her for at beskytte os, som må rykke ud med 40–50–60 mand, hver gang det skal håndhæve noget så centralt som at rydde en narkobule og lignende ting, bliver angrebet af banditter, der svarer til dem, der render rundt på Vestbredden nede ved Israel og stener den lovlige magt. Det sker ganske på samme måde i Danmark, som det gør i Israel.